

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **J. K.**
bytem D. 261/2, O.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2017, č. j. KUOK 30223/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 22. 12. 2016, č. j. SMOL/289452/2016/OARMV/PNL/And.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

2. Magistrát citovaným rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a to porušením § 4 písm. c) citovaného zákona.
3. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 4. 9. 2016 v 9.38 h v Olomouci na ulici Lipenská, ve směru jízdy do centra, při řízení motorového vozidla značky Mitsubishi, registrační značka X, nerespektoval svislou dopravní značku B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ se symbolem „70“, stanovující nejvyšší dovolenou rychlost v obci na 70 km/h, kdy v úseku její platnosti byla vozidlu naměřena rychlost 106 km/h a při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$ jel žalobce nejnižší skutečnou rychlostí 102 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 32 km/h.
4. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 500 Kč.
5. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami: 1. správní orgán se nezabýval tzv. potřebnou mírou opatrnosti, tedy jedním ze znaků nedbalosti, 2. správní orgán rozhodoval pouze na základě úředního záznamu a oznámení přestupku, neprovedl žádné vlastní šetření, a 3. pokuta byla vyměřena nezákonným a nepřezkoumatelným způsobem.
6. K námitce, že místo přestupku bylo specifikováno jako úsek dlouhý téměř 2 km, nadto v tomto úseku platí rozdílné rychlostní limity, k čemuž žalobce navrhl provést jako důkaz ohledání místa, žalovaný uvedl, že úsek komunikace je vymezen určením platnosti svislé dopravní značky, která v dotčeném místě stanovila nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/h. K tomu žalobce podotkl, že odkazem na úsek platnosti dopravní značky nelze místo přestupku konkretizovat, neboť z výroku není zřejmé, v jaké části ulice Lipenská v Olomouci se tento rychlostní limit uplatní.
7. Tím, že nebylo správně specifikované místo přestupku a není jasné, o které místo šlo, nelze z výroku dovodit, zda byla vhodně zvolena právní kvalifikace, neboť z výroku se nepodávají všechny rozhodné skutkové okolnosti. Takový stav je v rozporu s požadavky na určitost výroku v případě rozhodnutí, kterým je vyslovována vina a ukládána sankce za čin trestní povahy.
8. Žalobce v odvolání namítal, že v místě, kde došlo k měření, platil rychlostní limit 80 km/h a navrhoval k tomu provést jako důkaz ohledání místa. Žalovaný k tomu uvedl, že údaj o překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené dopravní značkou byl zachycen na všech listinách založených ve spise, tj. na záznamu o přestupku (výstupu z měřiče), oznámení přestupku sepsaného na místě kontroly a úředním záznamu. Zaznamenané překročení takto stanovené rychlosti bylo také důvodem stíhání vozidla žalobce a jeho následné kontroly. Žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že v dotčeném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost upravena místní úpravou právě na dokládanou rychlost 70 km/h. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovil podiv, že žalobce tuto rozhodnou skutečnost neuplatnil ihned na místě kontroly či v probíhajícím řízení před magistrátem a uvedl ji až v odvolání. Současně toto své nepodložené tvrzení ničím nepodpořil, a proto shledal žalovaný obhajobu jako ryze účelovou. Návrh na ohledání místa měření považoval žalovaný za neúčelný a nadbytečný, protože s ohledem na časový odstup od spáchání přestupku (4. 9. 2016) by takto zpětně prováděný úkon pochopitelně nebyl již objektivní.

9. K této argumentaci žalovaného žalobce v žalobě uvedl, že úřední záznam a oznámení přestupku nejsou způsobilé podklady k prokázání rozhodné skutečnosti, jakou rychlostní limit v místě údajného překročení rychlosti nepochybně je. Údaj o rychlostním limitu v záznamu o přestupku má stejnou povahu jako úřední záznam, neboť je zaznamenáván do této listiny jednostranně obsluhou rychloměru a nejedná se tedy o údaj, na který by se vztahovalo ověření rychloměru, tento údaj nevyplňuje rychloměr.
10. Žalobce namítal, že správní orgány činily skutkové závěry na základě obsahu úředního záznamu a oznámení přestupku, což je s ohledem na důkazní nepoužitelnost těchto dokumentů nedostačující.
11. Pokud žalovaný rozhodoval na základě skutečností známých mu z úřední činnosti, měl povinnost dát žalobci možnost se s tímto podkladem rozhodnutí seznámit a předmětné informace měly být přezkoumatelným způsobem založeny do spisu, například formou úředního záznamu o relevantních skutečnostech známých správnímu orgánu z úřední činnosti. Následně mělo být tímto podkladem rozhodnutí zákonným způsobem provedeno dokazování. Žalovaný neuvedl, v jakém konkrétním řízení se měl předmětné skutečnosti dozvědět. Tento postup je nezákonný a nepřezkoumatelný.
12. Žalovaný v podstatě rozhodoval tak, jako by v řízení o přestupku platila koncentrace řízení, která nastává vydáním rozhodnutí magistrátu, neboť *a priori* odmítl skutkové tvrzení žalobce jako nevěrohodné z toho důvodu, že bylo uplatněno teprve v odvolacím řízení. Ze stejného důvodu žalobci žalovaný rovněž znemožnil jakékoliv dokazování. Takový postup žalovaného nebyl legitimní. Žalobce pouze dodal, že dříve toto tvrzení neuplatnil, protože si teprve v rozhodnutí všiml, že k přestupku mělo podle magistrátu dojít v úseku, kde platí rychlostní limit 70 km/h. Toto tvrzení žalovaného je v rozporu se skutečností, žalobce své tvrzení opíral o navrhované dokazování – ohledání místa.
13. Poukazování na časový odstup nebylo oprávněné. Pokud by skutečně nebylo možné s ohledem na časový odstup prokázat, jaký v daném úseku platil rychlostní limit, bylo by nutné *in dubio pro reo* vycházet z toho, že v daném úseku platil nejvyšší možný rychlostní limit. Podle žalobce bylo možné ohledání místa provést, neboť dopravní značení je relativně stálé. Žalovaný měl případně provést jiné dokazování, kterým by jednoznačně prokázal, jaký v daném místě platil rychlostní limit v době spáchání údajného přestupku.
14. Dále žalobce namítal, že žalovaný uvedl, že místo změření na snímku v záznamu o přestupku a místo změření podle GPS údajů porovnal pomocí webové aplikace dostupné na URL <https://maps.google.com>, a to s výsledkem, že toto místo souhlasí.
15. K tomu žalobce namítl, že tento závěr žalovaného je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť pokud žalovaný rozhodoval na základě podkladů dostupných online, bylo jeho povinností opatřit „otisk“ této webové stránky (print screen) a tento založit do spisu. Současně měl žalobce vyrozumět o tom, že byl spis doplněn o další podklad, a mělo být provedeno dokazování podle § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ne-li přímo ústní jednání. Tento nový podklad rozhodnutí, na základě kterého byla žalovaným vypořádávána jedna ze stěžejních odvolacích námitek, bylo nutné provést řádným způsobem jako důkaz a žalobci umožnit se tohoto dokazování zúčastnit.
16. K námitce žalobce, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, respektive z rozkalibrovaným rychloměrem, jelikož pneumatika na měřicím vozidle byla podhuštěná,

k čemuž navrhoval žalobce provést jako důkaz návod k obsluze a svou účastnickou výpověď, žalovaný uvedl, že podle úředního záznamu měření a nastavení radaru bylo provedeno dle návodu k obsluze. Žalovaný zdůraznil, že žalobce přichází s tímto tvrzením až téměř půl roku poté, co byl přestupek zjištěn. Otázkou je, proč žalobce toto své zjištění nenamítal hned na místě kontroly. Tuto nepodloženou námitku považoval za způsob obrany žalobce jak zpochybnit skutkový stav. Jako nadbytečnou vyhodnotil žalovaný výpověď žalobce, protože stav věci byl spolehlivě zjištěn. Podle žalovaného by bylo přepjatým formalismem, aby pro účely každého jednotlivého správního řízení, v němž je probírán výsledek kontrolní činnosti měřicího zařízení Policie ČR, byl ve spisovém materiálu obsažen vždy návod k obsluze, když k tomu postačí samotný fakt, že se jednalo o schválené a kalibrované měřicí zařízení, které bylo obsluhováno osobou k tomu proškolenou.

17. Žalobce namítal, že žalovaný své úvahy neoprávněně opřel toliko o dokumenty povahy úředního záznamu, což nelze považovat za dostatečné podklady k rozhodnutí, zvláště pokud zjišťované skutečnosti žalobce rozporuje.
18. Navíc z těchto dokumentů ani nebylo možné jednoznačně dovodit, zda policisté kontrolovali tlak v pneumatikách měřicího vozidla. Obecné tvrzení uvedené v úředním záznamu, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, v tomto směru nic nedokazuje. Jedná se toliko o floskuli, která je implicitně uvedena téměř v každém policejním úředním záznamu, týká-li se tento překročení rychlosti.
19. Žalovaný opět rozhodoval tak, jako by v řízení o přestupku platila koncentrace ukončením řízení v prvním stupni, neboť jakékoliv skutkové tvrzení žalobce žalovaný odmítal jen proto, že bylo uplatněno teprve v odvolacím řízení.
20. Žalobce uvedl tuto námitku později, neboť mu jako laikovi nebylo vůbec známo, že by podhuštěná pneumatika měla za následek nepřesné měření rychlosti. V odvolacím řízení pak tato skutečnost nebyla uvedena, protože zmocněnec žalobce nestihl dříve žalobce „vytěžit“, sepsat a poslat námitky správnímu orgánu. Rozhodnutí magistrátu bylo vydáno necelý měsíc poté, co si žalobce zvolil zmocněnce.
21. Podle žalobce ze spisu nelze nijak dovodit, zda policisté kontrolovali tlak v pneumatikách před i po provedení měření a nelze proto činit závěr, že ze spisu vyplývá, že k pochybení při měření, které žalobce namítal (měření s podhuštěnou pneumatikou), nedošlo. Návrh na účastnickou výpověď žalobce proto nemohl být nadbytečný, případně mohl správní orgán provést jiné dokazování, například mohl vyslechnout zasahující policisty k tomu, zda tlak v pneumatikách kontrolovali. Takto však žalovaný nepostupoval, a proto zůstala důvodná pochybnost o tom, zda bylo měření rychlosti provedeno v souladu s návodem k obsluze, respektive s kalibrovaným rychloměrem.
22. Podle žalobce skutečně není nutné vždy návod k obsluze provádět jako důkaz. Pokud však, jako v tomto případě, nastane spor o tom, zda obsluha rychloměru postupovala v souladu s návodem k obsluze, je nepochybně nutné tento dokument provést jako důkaz, neboť jinak nelze posoudit, zda postup obsluhy (který bude zjištěn zejména svědeckými výpověďmi obsluhy) je v souladu či v rozporu s ním.
23. V rámci nových námitek dále žalobce namítl, že v řízení nebylo nijak prokázáno, že by v místě, kde mělo dojít k přestupku, skutečně platil rychlostní limit 70 km/h. V tomto směru nebylo provedeno žádné dokazování. Obdobně nebylo nijak prokázáno, že v místě,

kde mělo dojít k přestupku, se jedná o obec ve smyslu silničního zákona. Tuto okolnost pak nelze hodnotit jako přitěžující. Žalobce namítal, že ke změření došlo mimo obec, neboť podle snímku, ale i podle GPS údajů ke změření zjevně došlo mimo zastavěné území ve smyslu stavebního zákona, a tedy mimo obec ve smyslu § 2 písm. cc) silničního zákona. Rovněž nebylo nijak prokázáno, že by ve směru, kterým žalobce jel, byla ustavena značka „Začátek obce“.

24. Správní orgán v podstatě pouze citoval definici vědomé nedbalosti podle zákona o přestupcích, ale žádným způsobem svůj závěr o této formě zavinění neodůvodnil, měl se zabývat mimo jiné též tzv. potřebnou mírou opatrnosti, jak žalobce namítal už v odvolání.
25. Dále žalobce namítal, že správní orgán odečetl od naměřené rychlosti 3 %, nijak však tento postup neodůvodnil. Žalobci tak není zřejmé, zda se jedná o zákonný postup nebo o libovůli správního orgánu, případně zda neměl správní orgán odečíst více jak pouhé 3 %.
26. Dále žalobce namítal, že vlastníkem rychloměru a subjektem, který jej ověřil, je v obou případech R. a. s., tedy současně výrobce použitého rychloměru. Podle názoru žalobce se jedná o nepřípustnou koncentraci veřejné a soukromé moci v rukou jednoho subjektu, neboť v případě měření rychlosti pro účely řízení o přestupku představuje R. a. s. subjekt, který rychloměry vyrobí, následně je ověří, poté je prodá nebo pronajímá policii a ještě podává dobrozdání pro účely dokazování. Podle názoru žalobce nelze ověření rychloměru považovat za platné, neboť si jej udělil sám subjekt, jehož produktu se ověření týkalo. Bylo by absurdní tvrdit, že R. a. s. nebyl při ověřování rychloměru podjatý. Podíl společnosti RAMET a. s. na měření rychlosti je v rozporu s § 79a silničního zákona.
27. Žalobce namítal, že uložená pokuta je nezákonná, neboť správní orgán řádným způsobem neodůvodnil zohlednění všech zákonných kritérií podle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Například není zřejmé, jak správní orgán hodnotil zavinění a způsob spáchání, zda tyto okolnosti hodnotí jako polehčující nebo přitěžující.
28. Žalobce rovněž namítl, že správní orgán nerespektoval institut zahlázení, jelikož přihlížel ke všem jeho záznamům, tedy i k záznamům starším tří let.
29. Žalobce měl rovněž za to, že skutečnost, že překročení rychlosti se mělo pohybovat uprostřed dané skutkové podstaty, nelze považovat za přitěžující okolnost, ale toliko za okolnost neutrální (zatímco překročení rychlosti ve spodní části skutkové podstaty by představovalo okolnost polehčující). Správní orgán nerespektoval zákaz dvojího přičítání, neboť to, že žalobce „jel o tolik rychleji“, správní orgán kladl žalobci k tíži hned dvakrát.
30. Správní orgán nijak neprokázal frekventovanost předmětné pozemní komunikace v předmětnou dobu a jeho závěr o tom, že provoz byl vysoký, což posoudil jako přitěžující okolnost, je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
31. Žalobce nesouhlasil se zveřejňováním osobních údajů svých a svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Žalobce nesouhlasil ani s tím, aby byly v rozhodnutí uvedeny jeho iniciály. Žalobce uvedl, že má právo na ochranu soukromí zvláště, pokud se jedná o soudní projednávání jeho věci mající charakter řízení o trestním obvinění. V žalobě žalobce a jeho právní zástupce nedali souhlas se zveřejněním jména a příjmení, ani iniciál jména a příjmení a ani sídla právního zástupce žalobce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, a to z důvodu práva na informační sebeurčení a práva na ochranu soukromí. Žalobce a jeho právní zástupce

neměli zájem na tom, aby z veřejně dostupného webu v rámci přehledu judikatury soudů pro věci správního soudnictví bylo možné zjistit, ve kterých věcech právní zástupce žalobce vystupoval jako advokát. Platný právní řád neumožňuje na webu Nejvyššího správního soudu publikovat jména a příjmení a ani iniciály účastníků soudního řízení správního a obdobně ani neumožňuje zveřejňovat jména a příjmení a sídlo právních zástupců účastníků soudního řízení. V případě nerespektování žádosti žalobce a právního zástupce se tito obrátí na Ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud. Žalobce a jeho právní zástupce zastávali názor, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) Směrnice č. 9/2011, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu nemají oporu v zákonech a ústavních zákonech; tedy, že pokud si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměla by být jejich jména a příjmení včetně sídel vyvěšována na webu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s konkrétními kauzami. Předmětem úpravy kancelářského spisového řádu ostatně ani nemá být publikace rozhodnutí na webu soudu. Kancelářský a spisový řád jsou projevem výkonu státní správy Nejvyššího správního soudu tak, že ani v pravém slova smyslu soudci Nejvyššího správního soudu při projednávání a rozhodování o kasační stížnosti nerozhodují, zda bude nebo může být rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a v jaké míře anonymizace publikováno, ale maximálně mohou poukázat na vnitřní normy Nejvyššího správního soudu s tím, že bude podle nich, nikoliv jimi, ale úředníky Nejvyššího správního soudu postupováno.

32. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že odvolací námitky byly vypořádány v rozhodnutí napadeném žalobou. Zda to bylo dostatečné, bude na posouzení soudu.
33. Námitka týkající se pochybnosti, zda v místě měření byl rychlostní limit 70 km/h, je vyvrácena údajem na listině označené „Oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu“ a „Záznamu o přestupku“ (listiny č. 2, 4 spisu magistrátu). Uvedené listiny lze jako důkaz využít, neboť se jedná o úkony neodkladné a neopakovatelné. Tyto důkazy jsou podpořeny i podkladem pro rozhodnutí, a to úředním záznamem Policie ČR ze dne 4. 9. 2016 (list č. 3 spisu magistrátu). Výše uvedené listiny vyvracejí i další námitku týkající se toho, zda byla měřena rychlost v obci.
34. K námitce ohledně vědomé nedbalosti žalovaný uvedl, že magistrát ve svém rozhodnutí označil formu zavinění jako nedbalostní a nikoliv jako nedbalost vědomou, jak uvádí žalobce. Podle žalovaného žalobce jako držitel řidičského oprávnění musí znát zákon o silničním provozu, který upravuje v § 18 rychlost jízdy motorových vozidel. Z toho je zřejmé, že v dané věci nemůže jít o absenci obligatorního znaku subjektivní stránky žalobce, tj. zavinění. Jednání žalobce bylo popsáno ve výrokové části rozhodnutí magistrátu, ze kterého se závěr o nedbalostním jednání odvíjí. Samotná citace ustanovení přestupkového zákona nemůže zpochybnit závěr magistrátu.
35. K odečtu naměřené rychlosti žalovaný uvedl, že se zde odečítala tzv. technická tolerance. Radary jsou v České republice schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, respektive ± 3 % při rychlostech nad 100 km/h. Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na radaru a zohlednit ji musí správní orgán. Teoreticky může u řádně fungujících radarů nastat situace, že vozidlo, které objektivně jede rychlostí 50 km/h, ukáže jeden radar rychlost 47 km/h a jiný 53 km/h. Tato odchylka je uvedena i v návodu pro jednotlivé typy měřících zařízení.

36. Názor, že společnost RAMET a. s. nemůže ověřovat rychloměry, není předmětem tohoto řízení a žalovaný ho považuje pouze za snahu průběh a výsledky správního řízení zpochybnit jakýmkoliv způsobem.
37. Tvzení o nezákonnosti uložené pokuty svědčí o neznalosti zákona o silničním provozu, neboť tento zákon stanovuje rozmezí sankcí za přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. To samo o sobě vylučuje nezákonnost sankce, pokud správní orgán nevybočil ze stanoveného rozmezí.
38. Nedůvodné je i konstatování žalobce, že magistrát nerespektoval institut zahlazení. Zákon o přestupcích takovýto institut nezná a stěží lze dovozovat zahlazení z jiné právní normy. Pokud tedy magistrát argumentoval přestupky staršími tří let, tak pouze se zaměřením na osobu pachatele k vyhodnocení toho, jak tato osoba ctí právní normy upravující provoz na pozemních komunikacích, což může být skutečností přitěžující, případně polehčující. Je pak otázkou formulace odůvodnění tohoto posouzení magistrátem.
39. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 23. 3. 2017 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsaným v další části rozsudku.
40. Soud ze **správního spisu** ve vztahu k souzené věci zjistil z oznámení přestupku sepsaného Policií ČR dne 5. 9. 2016 jeho spáchání tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Do ručně psaného oznámení se žalobce odmítl podepsat, a ani se nevyjádřil.
41. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 4. 9. 2016 jela hlídka v pravém jízdním pruhu po ulici Lipenská, ve směru jízdy od Ostravy k ulici Tovární, kde je rychlost jízdy stanovena dopravní značkou B20a na 70 km/h, v levém jízdním pruhu tuto hlídku ve vozidle v civilním provedení předjelo vozidlo žalobce, kterému byla zezadu změřena rychlost 106 km/h na souřadnicích N 49°35'22,0" E17°18'19,7". Změřené vozidlo hlídka se zapnutým světlem modré barvy dojela a se zapnutým světlem modré barvy s předním nápisem STOP POLICIE ho zastavila na ulici Lipenská na autobusové zastávce za křižovatkou ulice Lipenská a Pavelkova. Žalobce nechtěl přestupek vyřešit na místě v blokovém řízení, a chtěl ho postoupit k příslušnému správnímu orgánu.
42. Podle záznamu o přestupku vyhotoveného rychloměrem pod č. 367, 16/0271 došlo ke změření na souřadnicích, které jsou zde uvedeny v úředním záznamu. Ke změření došlo 230,3 m od vozidla policejní hlídky. Na fotografii je zobrazeno vozidlo žalobce a v pozadí budovy a sloup s billboardem. V záznamu jsou uvedeny souřadnice totožné jako v úředním záznamu.
43. Podle ověřovacího listu č. 73/16 ze dne 6. 4. 2016 byl rychloměr ověřen jako stanovené měřidlo a bylo možné jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Konec platnosti ověření byl dne 5. 4. 2017.
44. Podle výpisu z karty řidiče je žalobce držitelem řidičského oprávnění od roku 1984, má 10 záznamů o přestupcích a jeho aktuální stav bodového hodnocení je 2 body.
45. Po podání odporu proti příkazu u ústního jednání dne 14. 12. 2016 bylo provedeno dokazování oznámením přestupku ze dne 5. 9. 2016, oznámením přestupku ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

4. 9. 2016, úředním záznamem ze dne 4. 9. 2016, záznamem o přestupku s fotodokumentací ze dne 4. 9. 2016, ověřovacím listem a výpisem z evidenční karty řidiče. Zástupce žalobce neměl další návrhy na doplnění dokazování s tím, že se vyjádří následně písemně a požádal o fotokopii spisu.

46. Dne 22. 12. 2016 vydal magistrát rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku. Magistrát popsal jednotlivé důkazy a dokazování vyhodnotil tak, že nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu a je bez důvodných pochybností prokázáno, že se žalobce přestupku dopustil. Magistrát uvedl, že posoudil důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Při posouzení závažnosti přestupku přihlédl magistrát k tomu, že se jednalo o jedno porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, což považoval za polehčující okolnost. Dále magistrát uvedl, že přihlédl k míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kdy žalobce řídí motorové vozidlo rychlostí spočívající při střední hranici zákonem stanovené rychlosti nutné k naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku, což považoval za přitěžující okolnost. Podle magistrátu rychlou jízdou byla zcela jistě ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a to již samotným překročením nejvyšší dovolené rychlosti, neboť všechny přestupky spáchané porušením rychlosti, jsou v zákoně konstruovány jako delikty ohrožovací, nikoliv poruchové, kdy k naplnění skutkové podstaty přestupku stačí „pouhé“ překročení rychlosti, aniž by bylo zákonem vyžadováno způsobení následku spočívajícího v reálné poruše zájmu chráněného zákonem. Skutečnost, že jednáním žalobce k reálné poruše nedošlo, je pouze okolností polehčující. V daném případě byl přestupek spáchán konáním, a to z nedbalosti, neboť žalobce věděl, že svým jednáním může porušit a ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že k porušení ani ohrožení zákonem chráněného zájmu nedojde. Magistrát vzal v potaz také charakteristiku místa, kde k přestupku došlo, kdy se jednalo o pozemní komunikaci v obci s celodenní vyšší hustotou provozu. Dále se magistrát zabýval reálnými i možnými následky jednání žalobce, kdy jako polehčující okolnost uznal, že v důsledku přestupku nevznikla žádná hmotná škoda, a rovněž nedošlo k přímému ohrožení života či zdraví žalobce nebo dalších osob. Díky tomu posuzoval přestupek méně přísně. Nepřímo však žalobce ohrožoval životy ostatních účastníků provozu, když jel v daném místě o tolik rychleji, než měl, což hodnotil magistrát jako okolnost přitěžující. Magistrát dále jako k polehčující okolnosti přihlédl k osobě žalobce, který je držitelem řidičského oprávnění již od roku 1984, kdy v posledních třech letech se dopustil pouze dvou přestupků proti bezpečnosti a plynulosti v dopravě. Při zvážení všech uvedených skutečností magistrát dospěl k názoru, že žalobci je přiměřené uložit sankci – pokutu při střední hranici zákonem stanoveného rozpětí.
47. V odvolání žalobce namítal, že ve výroku není přesně stanovena forma zavinění, že magistrát nevěnoval pozornost tomu, do jaké míry byla zachována míra opatrnosti, která je kritériem nedbalosti v obou jejích formách a uvedl, že se jednalo o přehlednou a rovnou komunikaci s nízkým provozem, absencí přechodů, chodníků či pohybu chodců, dobrou viditelností a bez překážek v rozhledu. Nesprávně bylo odůvodněno, že šlo o nedbalost vědomou, magistrát nezjistil přesnou formu zavinění. Dále žalobce namítal neuvedení bodového postihu ve výroku, nedostatečně určité místo spáchání přestupku, navrhl ohledání místa k vyjasnění otázky místa spáchání přestupku a tvrzeného dopravního značení. Žalobce provedl vlastní šetření místo spáchání přestupku a namítl, že při zadání GPS souřadnic uvedených rychloměrem do příslušných vyhledávačů, nesouhlasí toto místo za zachyceným místem na snímku z rychloměru. Z toho žalobce dovodil, že rychloměr nemohl být plně v pořádku, neboť uváděl nesprávné informace, konkrétně GPS

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

souřadnice. Do textu odvolání vložil žalobce obrázek se silnicí a se sloupem elektrického vedení bez budov. Dále žalobce namítl, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze z důvodu podhuštěných předních pneumatik a navrhl provést důkaz návodem k obsluze a vlastní svědeckou výpovědí. Dokazování ve věci nebylo možné provést pouze na základě úředních záznamů. Vyšší stanovení pokuty než minimální je nezákonné, došlo k dvojímu přičítání, magistrát měl vzít v úvahu čas a místo spáchání přestupku. Nebyl naplněn materiální znak přestupku ani nebyl odůvodněn.

48. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání k námitce nedostatečného označení místa spáchání přestupku uvedl odkaz na výrok rozhodnutí magistrátu, podle kterého místem spáchání přestupku byla ulice Lipenská v Olomouci, ve směru jízdy do centra. Úsek této komunikace je vymezen určením platnosti svislé dopravní značky B20a, kterou byla v dotčeném místě stanovena nejvyšší dovolená rychlost na 70 km/h. Žalovaný přisvědčil žalobci, že vzhledem k délce úseku dané komunikaci by bylo vhodné místo, kde došlo k vlastnímu změření vozidla, blíže konkretizovat, avšak napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Ze spisu lze seznat ze záznamu z měřiče rychlosti (fotografie) vozidlo žalobce se zastavbou nacházející se vlevo v protisměrné části komunikace. Uvedený záznam je doplněn o souřadnice GPS. Pokud žalobce tvrdí, že tyto souřadnice GPS neodpovídají místu měření, tak toto jeho tvrzení „nenachází v doloženém oporu“. Jeho tvrzení neosvědčuje ani předložená obrazová příloha pořízená dle něj na základě údajů souřadnic GPS pomocí aplikace maps.google.com. Žalovaný ověřil prostřednictvím stejné aplikace (jinak veřejně dostupné na webových stránkách mapy Google), že zadání souřadnic GPS toto odpovídá místu, které je dokumentováno právě tímto záznamem. V případě fotografie (vložené obrazové přílohy) předložené žalobcem je však obrázek nastaven (pootočen) v jiném úhlu (ať již záměrně či nikoliv), a tudíž dané místo tak působí zkresleně. V případě jiného záměru pak toto dostatečně spolehlivě ukazuje na místo, které koresponduje s dokládanou fotografií pořízenou měřičem rychlosti. Námitka žalobce, že rychloměr nebyl úplně v pořádku, když ukazoval nesprávné informace ke GPS poloze, tak nemá oporu v doloženém stavu. V návaznosti na to nelze přehlédnout, že žalobce v argumentaci ve svém odvolání se zjevně vyjadřuje i k jinému místu (zřejmě náleží k jinému případu), když v tomto uvádí „z odůvodnění rozhodnutí prvního stupně nevyplývá, že by správní orgán vzal za zjištěné, že odvolatel překračoval rychlost po celé délce ulice Husova“, když měření proběhlo na ulici Lipenská.
49. K námitce, že v místě změření byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 80 km/h, žalovaný odkázal na správní spis a na to, že údaj o překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené dopravní značkou byl zachycen na všech listinách založených ve spise, tj. na záznamu o přestupku (výstupu z měřiče), oznámení přestupku sepsaného na místě kontroly a úředním záznamu. Zaznamenané překročení takto stanovené rychlosti bylo také důvodem stíhání vozidla žalobce a jeho následné kontroly. Žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že v dotčeném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost upravena místní úpravou právě na dokládanou rychlost 70 km/h. Žalovaný vyslovil podiv, že žalobce tuto rozhodnou skutečnost neuplatnil hned na místě kontroly či v probíhajícím řízení před magistrátem a přichází s ní až prostřednictvím zmocněnce ve svém odvolání. Současně žalobce toto své nepodložené tvrzení ničím nepodpořil a použil ho spolu s dalšími v rámci své obhajoby, což se jevílo žalovanému ryze účelové, ve snaze vnášet do zjištěného stavu jakékoliv pochybnosti. Žalovaný shledal návrh žalobce na ohledání místa měření za zcela neúčelný a nadbytečný, když s ohledem na časový odstup od spáchání přestupku by takto zpětně prováděný úkon pochopitelně nebyl již objektivní.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

50. K námitce žalobce, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, a to ve vztahu k technickému stavu měřicího vozidla, které mělo mít podhuštěné přední pneumatiky a sjetý vzorek pneumatiky, žalovaný uvedl, že tato skutečnost ze spisu nijak nevyplývá. Naopak v úředním záznamu je zachycena informace, že měření a nastavení radarů bylo provedeno dle návodu k obsluze. Žalovaný zdůraznil, že žalobce s tímto nepodloženým tvrzením přichází až téměř půl roku poté, co byl přestupek zjištěn. Námitku považoval za způsob obrany žalobce jak zpochybnit dokládáný skutkový stav. Žalovaný návrh žalobce na provedení důkazu vlastní svědeckou výpovědí posoudil jako nadbytečný, protože stav věci byl spolehlivě zjištěn ze spisu, přičemž poznamenal, že není zcela zřejmé, koho měl žalobce na mysli. K návrhu žalobce na provedení důkazu návodem k obsluze žalovaný sdělil, že by bylo přepjatým formalismem, aby pro účely každého jednotlivého správního řízení, v němž je probírán výsledek kontrolní činnosti měřicího zařízení Policie ČR, byl ve spisu obsažen vždy návod k obsluze, když postačí samotný fakt, že se jednalo o schválené a kalibrované měřicí zařízení, které bylo obsluhováno osobou k tomu proškolenou. Žalovaný odkázal na relevantní judikaturu, podle které postačí, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii. Žalovaný dodal, že žalobce v projednávaném případě v zásadě ani netvrdil, že by s naměřenou rychlostí nesouhlasil, pouze obecně napadal průběh měření rychlosti vozidla.
51. S odkazem na judikaturu žalovaný konstatoval, že povinnost správních orgánů projednávajících přestupek je zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v žádném případě není zavázán ke zkoumání všech myslitelných alternativ skutkového děje. Navíc, pokud žalobce uchovává paletu svých námitek až na pozdější dobu (odvolací řízení), zbytečně se připraví o jejich posouzení v obou instancích správního řízení a tato obrana se může jevit jako účelová.
52. K výši pokuty žalovaný uvedl, že byla vyměřena při spodní hranici zákonem stanovené sazby, v souladu s § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, což bylo dostatečně promítnuto do odůvodnění rozhodnutí magistrátu. Magistrát přiměřeným způsobem hodnotil jednotlivá kritéria dopadající na závažnost přestupku, k čemuž žalovaný přisvědčil a bylo nadbytečné se opakovaně k tomu vyjadřovat.
53. K námitce, že se magistrát nezabýval materiálním znakem přestupku, žalovaný obecně konstatoval, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku nebo zrušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Projednávaný případ se ničím neodlišoval od běžně se vyskytujících případů, a proto lze uplatnit uvedené pravidlo. Překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci nejméně o 32 km/h bezpochyby samo o sobě porušuje společenský zájem na dodržování pravidel silničního provozu a na bezpečnosti tohoto provozu. Žalovaný podotkl, že u přestupků týkajících se překročení nejvyšší dovolené rychlosti, se materiální stránka posuzuje mimo jiné vzhledem k nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem o silničním provozu pro jízdu, v tomto případě pro jízdu v obci, kde byla rychlost jízdy stanovena dopravní značkou. Pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním žalobce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti, nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter.
54. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.

55. Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi vznesenými námitkami. Žalovaný se vyjádřil k zavinění, podkladům rozhodnutí a zjištění skutkového stavu i stanovení pokuty. Rozhodnutí obou správních orgánů tvoří jeden celek, proto je třeba vzít v potaz obě napadená rozhodnutí a argument žalovaného, že závěry magistrátu jsou správné. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“* O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.
56. Nedůvodná je námitka, že místo spáchání přestupku nebylo dostatečně vymezeno. Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Ostatně, žalobce nenamítá, že by skutek mohl být zaměněn s jiným, což je hlavním účelem dostatečně přesného vymezení místa (stejně jako času a způsobu spáchání). Jak vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je, *...aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.*
57. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, uvedl, že místo spáchání přestupku lze vymezit např. za pomoci uvedení čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním v blízkosti stojícího dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS, přičemž vadou výroku není ani neuvedení směru jízdy vozidla. Ve věci sp. zn. 5 As 88/2016 Nejvyšší správní soud akceptoval označení místa spáchání přestupku *„na pozemní komunikaci v Hradci Králové v ul. Pražská (v blízkosti kostela)“* s odkazem, že žalobci i soudu v Hradci Králové je známo, jaké jsou místní poměry.
58. Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu lze poukázat rovněž na rozsudek ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 248/2016-31, podle kterého je dostatečné označení přestupku ve výroku takto: *„Dne 21. 11. 2014 ve 20:35 na silnici I. tř. č. 26 v obci Březí ve směru na obec Dražnov, jako řidič motorového vozidla Volvo V70, RZ X za jízdy držel v ruce hovorové zařízení.“*

59. V posuzovaném případě bylo místo označeno jménem ulice Lipenská a místem působnosti dopravní značky. V podkladech rozhodnutí (úředním záznamu a záznamu z rychloměru) jsou uvedeny souřadnice GPS. Zástupce žalobce měl k dispozici fotokopii správního spisu a navíc bylo oznámení o podezření ze spáchání přestupku oznámeno žalobci bezprostředně po jeho zjištění po zastavení vozidla policisty, takže k záměně přestupku s jiným nemohlo dojít a místo tak bylo označeno dostatečně. Ostatně, konkrétní záměnu s jiným přestupkem žalobce nenamítá, stejně jako nenamítá, že se přestupku nedopustil nebo že by se ho dopustil v jiném místě.
60. Existence dopravní značky B20a s nejvyšší dovolenou rychlostí 70 km/h prokázal ve správním řízení záznam z rychloměru, podložený úředním záznamem.
61. Argument žalovaného, že je mu známo, že v době spáchání přestupku bylo v místě citované dopravní značení, odpovídá argumentaci v judikatuře, kdy ve věci sp. zn. 5 As 88/2016 Nejvyšší správní soud akceptoval označení místa spáchání přestupku „*na pozemní komunikaci v Hradci Králové v ul. Pražská (v blízkosti kostela)*“ s odkazem, že žalobci i soudu v Hradci Králové je známo, jaké jsou místní poměry. Ze stejného důvodu je neopodstatněná námitka, že správní orgány musely prokazovat hustotu provozu na předmětné komunikaci.
62. V případě přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy je klíčovým důkazem záznam z rychloměru, který je pořízený automaticky, bez zásahu lidského činitele. Jde tedy o objektivní a nezaměnitelný důkaz. Ze záznamu založeného ve správním spise je zjevné, že mezi rychloměrem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka, vozidlo je na fotografii blíže středu snímku, je vidět, že počasí bylo jasné a slunečné. Podstatné je, že vozidlo nebylo vyfotografováno z kopce či z výšky, ale (přibližně) ze stejné roviny (což dokládá zejména to, že jsou jasně vidět obrysy stínů pod vozidlem, tedy prostor mezi vozovkou a vozidlem).
63. Podle úředního záznamu ze dne 4. 9. 2016 nstržm. M. P. provedl nastavení rychloměru podle návodu k obsluze. Ve správním ani soudním řízení nebyla vnesena žádná pochybnost do tohoto zjištění.
64. Pokud by nebyly splněny veškeré technické podmínky správného měření podle návodu k obsluze a charakteru rychloměru, měření by sám rychloměr vyhodnotil jako technicky nemožné a neprovedl by jej. Zdejšímu soudu je známo z věci vedené pod sp. zn. 76 A 27/2011, že podle odborného vyjádření poskytovatele služeb v oboru bezpečnosti silničního provozu, podle kterého „*celý systém měření rychlosti jízdy vozidla je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, znamená to, že měření nebylo ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Měření trvá přibližně 0,333 s. V tomto časovém úseku proběhne několik měření, a pokud některý z výsledků výrazně statisticky vybočuje, je celé měření označeno jako chybné a zobrazí se chybová zpráva. Na základě uvedených údajů lze konstatovat, že naměřená rychlost uvedená ve fotodokumentaci odpovídá skutečné rychlosti vozidla, přičemž obsluha musí vybírat místo měření bez překážek ve výhledu.*“ Tento závěr je dle soudu použitelný i v souzené věci a námitky žalobce tento závěr nevyvrátily ani nezpochybnilly. Tvrzení o podhuštění pneumatice žalobce neprokázal a soud jej považuje za účelové.
65. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat

si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., nález Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11). Z uvedených důvodů považuje soud za lichou i námitku neplatnosti ověření rychloměru. Ověření rychloměru bylo provedeno dle ověřovacího listu autorizovaným metrologickým střediskem kalibrovanými měřidly podle požadavků opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09 podle příslušných metrologických předpisů a na základě rozhodnutí o udělení autorizace č. 38/2000 ze dne 21. 12. 2000. Žádnou relevantní pochybnost do ověření žalobce nevnesl.

66. Neopodstatněná je námitka, že magistrát nezohlednil všechna kritéria při ukládání pokuty, jak je stanoví § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a že magistrát nehodnotil zavinění a způsob spáchání přestupku. Z rozhodnutí magistrátu se podává opak – magistrát podrobně uvedl, jak je citováno výše, které okolnosti shledal jako polehčující a které jako přitěžující a jak hodnotil zavinění. Podle soudu je toto odůvodnění dostatečné.
67. Veškeré námitky nepochybně žalobce mohl uplatnit již v řízení před magistrátem - je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). V dané věci sice platí, že žalobce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání. Avšak pokud žalobce uplatnil nejen celou „paletu námitek“, ale dokonce všechny námitky až v odvolání, a to zejména uvedenou námitku týkající se pochyb o výsledcích měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla, neodpovídá takový postup žalobce základnímu smyslu a účelu odvolacího řízení. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení, se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru.
68. Soud nepochybuje o tom, že se přestupek stal v obci. Tato skutečnost byla prokázána záznamem z rychloměru a úředním záznamem policistů, o které není pochyb. Navíc místo spáchání přestupku bylo zjištěno se zaznamenáním GPS souřadnic, které rovněž prokazují, že šlo o místo v obci. Ostatně sám žalobce dokládal v odvolání fotografii ulice Lipenské, podle které jde o místo v obci.
69. Nedůvodná je námitka, že magistrát neodůvodnil závěr o vědomé nedbalosti. Magistrát správně poukázal na zjištěnou skutečnost, kterou žalobce nerozpíroval, že žalobce má řidičské oprávnění od roku 1984. Z evidence přestupků je zjevné, že řídí pravidelně. Povinností žalobce je znát dopravní předpisy a řídit se jimi. Žalobce nenamítal momentální ani dlouhodobou nepřičetnost nebo jiné okolnosti vylučující jeho odpovědnost.
70. Z uvedených důvodů mohlo být žalobci již známo, že při měření rychlosti se odečítá shora popsaná odchylka. Tato skutečnost je ve prospěch žalobce a byla uvedena již v příkazu ze

dne 10. 10. 2016, který žalobce převzal do vlastních rukou dne 13. 10. 2016 a který obdržel jeho zmocněnec v kopii při ústním jednání.

71. Nedůvodná je námitka, že nezákonnost napadených rozhodnutí způsobuje skutečnost, že se správní orgány nezabývaly dostatečně potřebnou mírou opatrnosti. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. obdobně Šámal, P. a kol. *Trestní zákoník*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 183 - 184). Co se týče objektivní míry potřebné opatrnosti, ta se žádá zpravidla od každého ve stejné míře. Jestliže není objektivní kritérium upraveno zvláštními právními nebo bezpečnostními předpisy či uznávanými pravidly, je nutno vyžadovat takovou opatrnost, jaká je přiměřená okolnostem a situaci, kterou pachatel svým jednáním sám vyvolal. V daném případě se jednalo o v životě běžně se vyskytující situaci. V těchto situacích se zpravidla vychází z obecně uznávaných zásad rozumného člověka. Zpravidla tu postačí dodržet stanovenou nebo ve společnosti uznávanou míru potřebné opatrnosti. V daném případě žalobce potřebnou míru opatrnosti nedodržel a neřídil se dopravní značkou, ačkoliv coby držitel řidičského oprávnění po dobu více než dvaceti let měl znát její význam, měl si jí všimnout a měl se jí řídit. Sám žalobce žádnou konkrétní skutečnost na svou obranu neuvedl, ani neprokázal (např. že značka v místě nebyla, byla zakrytá apod.). Navíc se policistům na místě k přestupku nijak nevyjádřil a přestupek spáchal v obci, kde má trvalé bydliště.
72. Žalobce se mylí, pokud namítá, že správní orgány přihlédly i k přestupkům starším tří let, neboť magistrát výslovně uvedl, že v posledních třech letech se žalobce dopustil pouze dvou přestupků.
73. Nedůvodná je námitka, že nezákonnost rozhodnutí způsobilo dvojí přičítání. Žalobce jel v obci v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, rychlostí 102 km/h, tj. o 32 km/h více, než je nejvyšší dovolená rychlost. Tím žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, podle kterého fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více. Podle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu se za tento přestupek uloží pokuta ve výši od 2 500 do 5 000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 3 500 Kč – jak zhodnotil žalovaný, blíže dolní hranici sazby. Žalobce má pravdu, když poukazuje na argument magistrátu „že jel o tolik rychleji, než měl“, že by mohl vyvolávat pochybnosti o dvojím přičítání. Tato nejasná úvaha však s ohledem na zbylé odůvodnění rozhodnutí a žalobní námitky nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Magistrát při stanovení pokuty přihlížel k řadě kritérií a překročení nejvyšší dovolené rychlosti nebylo zanedbatelné ani ke hranici zavedené kvalifikujícím znakem skutkové podstaty tohoto přestupku, tj. k hodnotě 90 km/h.
74. K anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce

nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočníků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

75. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29, (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška. Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.
76. Soud souhlasí se správními orgány, že další dokazování bylo nadbytečné a nebylo třeba jej provádět, protože skutkový stav byl zjištěn v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu. Uvedené se týká i návrhu žalobce na dokazování fotografií místa přestupku, otištěné v odvolání, i návodem k obsluze rychloměru.
77. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
78. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 13. července 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.